

rubu roztr. chlupatá, především při stř. žilce. Květy asi 2 cm v průměru, bílé až růžové, stopkaté, po 2–3 v květenství, rozkvétající zpravidla současně s rašícími listy; kališní lístky žláznatě pilovité; korunní lístky obvejčité. Plody kulovité, asi 1 cm v průměru, šťavnaté, nakyslé, nachově červené peckovice; pecka vejcovitá až kulovitá, na obou stranách zašpicatělá. IV–V (–VI). Ff.

2n = (extra fines)

Pěstuje se občas v parcích, především v teplejších oblastech. Původem ze stř. Číny a Koreje. V Japonsku se jen pěstuje.

Poznámka: V parcích a sadech se někdy pěstuje severoamerická *Cerasus pumila* (L.) MICHX. nízkého vzrůstu s obkopynatými listy a bílými květy 8–10 mm v průměru; *Cerasus subhirtella* (Miq.) SOKOLOV pocházejí z Japonska se světle růžovými květy, chlupatými květními stopkami a řapíky a černou, ±1 cm vel. peckovicí; na větších skalkách se někdy pěstuje *Cerasus incana* (STEVEN) SPACH z Himálaje a jz. Asie se světle růžovými květy. Kromě toho se pěstují ještě další taxony, jejichž poznání je mnohdy velmi obtížné, protože se často jedná o křížence.

Kříženci

Křížence je vhodné sledovat na živém materiálu, kdy jsou zachovány některé důležité znaky, které na herbariovém materiálu mizí nebo jsou nezřetelné (vzrůst, tvar, barva, chuť a konzistence plodů, barva dužniny, barva květů apod.). V dal-

ším jsou uvedeni jen ti kříženci, kteří byli ověřeni v přírodě. Není proto uveden hybrid mezi druhy *Cerasus avium* a *C. fruticosa* [= *C. mohacsyana* (KÁRPÁTI) JANCHEN], *Cerasus fruticosa* × *Padellus mahaleb* a *Cerasus avium* × *Padellus mahaleb*, kteří jsou známi jen z kultury.

1 × 2. *Cerasus avium* × *vulgaris* = *Cerasus* × *effusa* HOST Fl. Austr. 2: 6, 1831.

Syn.: *Prunus effusa* (HOST) C. K. SCHNEIDER III. Handb. Laubholz. 1: 616, 1906.

Rostliny intermediárního charakteru, a to nejen ve vzrůstu, ale i ve tvaru listů a chuti plodů. Někdy vysazovány v sadech a zahradách.

3 × 2. *Cerasus fruticosa* × *vulgaris* = *Cerasus eminens* (BECK) BUIA Fl. Republ. Rom. 4: 883, 1956.

Syn.: *Prunus eminens* BECK Fl. Niederösterr. 821, 1892. – *Cerasus intermedia* HOST Fl. Austr. 2: 6, 1831 non POIR.

Kříženec se pozná především podle intermediárního vzrůstu a tvaru a velikosti listů. Vyskytuje se hlavně na j. Moravě, kde jsou hojnější i rodičovské druhy. Na některých lokalitách jsou kříženci dosti hojní a není vyloučeno, že časem mohou vytlačit druh *C. fruticosa*. Nalezen ve fyt. o. 8. Čes. kras, 9. Dol. Povlt., 16. Znoj.-brn. pah., 17. Míkul. pah. a 68. Mor. podh. Vysoč.

3. *Padus* MILL. – střemcha

Padus MILLER Gard. Dict., ed. 4, sine p., 1754. – Syn.: *Prunus* L. Sp. Pl. 473, 1753 p. p. – *Cerasus* MILL. Gard. Dict., ed. 4, sine p., 1754 p. p.

Lit.: KOEHNE E. (1911): Die Gliederung von *Prunus* subgen. *Padus*. Verh. Bot. Ver. Prov. Brandenburg 52: 101–108. – HOLUB J. (1964): Combinationes nomenclatoricae novae 1–10. Preslia 36: 251–255. – HOLUB J. (1970): Brief comments on the second volume of „Flora Europaea“. Preslia 42: 90–95. – BROWICZ K. (1973): Distribution of woody Rosaceae in W. Asia: 12. Miscellaneous notes. Arbor. Kórnickie 18: 23–33. – LOKVENC T. (1980): Umělé rozšíření některých vzácnějších dřevin v alpské oblasti Krkonoš v letech 1952–1975. Opera Corcont. 16 (1979): 155–159.

Opadavé stromy nebo keře se silným kulovým kořenem a četnými postranními kořeny. Listy se složenou vernací. Květy malé, bílé až narůžovělé, vz. načervenalé, rozkvétající před nebo současně s rašením listů, krátce stopkaté v poměrně bohatých, hustých hroznech; češule krátce zvonkovitá; kališních a korunních lístků 5; tyčinek 15–20; semeník vejcovitý až kulovitý, lysý s dlouhou čnělkou. Plody ± kulovité až vejcovité, malé dužnaté, šťavnaté peckovice; pecka vejcovitá až kulovitá, drsná nebo hladká. – Asi 110 druhů rozšířených především na s. polokouli, zejména v Severní Americe. – Entomogam.

- 1a Květy velké, až 5 cm v průměru, nejčastěji růžové dlouze stopkaté, v chudokvětých, 3–5květých hroznech; listeny nápadně velké, až 1 cm dl., dlouze bíle chlupaté 4. *P. serrulata*
 b Květy malé, až 2 cm v průměru, bílé nebo slabě narůžovělé, krátce stopkaté (stopky 4–12 mm dl.), ve vícekvětých (až 35květých) hroznech, listeny, jsou-li vyvinuty, malé, nenápadné 2
 2a Listy měkké, vz. tuhé; češule uvnitř chlupatá, nezralé plody zelenavé, zralé černé, pecky na povrchu drsné 1. *P. avium*
 b Listy tuhé; češule uvnitř lysá; nezralé plody načervenalé, zralé tmavočervené až černé, pecky na povrchu hladké 3
 3a Listy na rubu, zejména při hlavní žilce chlupaté; kališní lístky i za plodu vytrvalé; kůra příjemně vonná 2. *P. serotina*

b Listy na rubu lysé nebo pouze v úžlabí žilek svazečky chlupů; kališní lístky opadavé, za plodu zcela chybějí; kůra nepříjemně vonná 3. *P. virginiana*

1. *Padus avium* MILL. — střemcha obecná

Padus avium MILLER Gard. Dict., ed. 8, sine p., 1768. — Syn.: *Prunus padus* L. Sp. 473., 1753. — *P. racemosa* LAM. Fl. Franç. 3: 107, 1779, nom. illeg. — *Padus vulgaris* BORKH. Handb. Forstbot. 2: 1426, 1803, nom. illeg. — *Cerasus padus* (L.) DC. in LAM. et DC. Fl. Franç., ed. 3, 4: 580, 1805. — *Padus racemosa* [LAM.] C. K. SCHNEIDER Ill. Handb. Laubholz. 1: 639, 1906, nom. illeg. — *Prunus padus* L. b. (?subsp.) *albiensis* VELEN. Čas. Nár. Mus., sect. natur., 100: 74, 1926.

Strom nebo keř (0,5–) 3–12 (–20) m vys. s korunou šir. vejcovitou až kuželovitou. Kmen s červenohnědou, slabě lesklou, hladkou, později mělce rozpraskanou borkou; větve tenké, vzpřímené nebo rovnovážně odstálé, vz. na koncích převislé, v mládí jemně chlupaté, později olysalé, hnědočervené až hnědé s hojnými lenticelami. Pupeny kuželovité, špičaté s četnými černohnědými až hnědými, na okrajích brvitými šupinami; pupeny po rozemnutí voní po mandlích. Čepel vejčitá, šir. vejčitá až eliptická, (3–) 5–10 (–15) cm dl. a (2–) 3–5 (–6) cm šir., na vrcholu ± náhle zúžená v krátkou špičku, na bázi šir. klínovitá až mělce srdčitá, na okraji drobně ostře pilovitá až pilovitá se zoubky zpravidla zakončenými záhy opadavými červenými žlázkami, tenká, vzácněji tuhá, na líci tmavozelená až zelená, lysá nebo s ojedinělými chlupy, matná nebo slabě lesklá, na rubu světlejší, mnohdy namodralé až šedavě zelená, lysá nebo slabě chlupatá až chlupatá, s chlupy především v úžlabí žilek; řapík 1–2 cm dl. s 1–3 růžovými nebo černými žlázkami nebo bez žlázek; palisty úzce kopinaté až šídlovité, záhy opadavé. Květenství husté, nepravidelně válcovité, (5–) 7–12 (–17) cm dl., přímé nebo mírně převislé, nejčastěji 10–25květé hrozny. Květy bílé, 1,0–1,5 (–2,0) cm v průměru, vonné, stopkaté, stopky květní 4–12 mm dl., lysé; češule krátce zvonkovitá, uvnitř chlupatá, vně lysá; kališní lístky krátké, trojúhelníkovité, žláznatě trásnitě, opadavé; korunní lístky široce obvejčité až okrouhlé, 5–10 mm dl., krátce nehetnaté, celokrajné nebo na vrcholu různě hluboce nepravidelně zubaté; tyčinek ± 20. Plodenství převislá, vz. rovnovážně odstálá nebo přímá; plod kulovitá 6–9 mm vel., v mládí nazelenalá, později černá, vz. bílá, lysá, lesklá, trpká, dužnatá, šfavnatá peckovice, pecka kulovitá až šir. vejcovitá, na vrcholu tupě špičatá, síťovitě rozbrázděná, drsná. V–VI. Ff.

Celkové rozšíření: Evropa, kromě nejjižnější; Sibiř k východu až po Jenisej. Izolované výskyty na Kavkaze, při Balchašském jezeru a v Maroku. — Mapy: SOKOLOV Derevja i kustarniki SSSR 3: 765, 1954; KRÜSSMANN Evropské dřeviny 95, 1978.

1a Stromy nebo keře, zpravidla vyšší než 2 m, s mladými větvemi jemně chlupatými, později nejčastěji záhy olysalými; listy měkké na rubu lysé nebo s chlupy v úžlabí žilek; zuby na okraji listů nejvýše 0,5 mm vys.; plodenství převážně převislá (a) subsp. *avium*

b Nízké keře, nanejvýše 2 m vys., s mladými větvemi zpravidla hustě jemně chlupatými, nebo olysalými; listy tuhé, na rubu nejčastěji chlupaté; zuby na okrajích listů 0,5–1,0 mm vys.; plodenství zpravidla přímá až vodorovně odstálá (b) subsp. *borealis*

Poznámka: K bezpečnému rozlišení obou poddruhů nelze použít, jak se někdy uvádí, délky a hustoty hroznů nebo velikosti korunních lístků.

(a) subsp. *avium* — střemcha obecná pravá

Tab. 101/5

Exsikáty: Extra fines: BAENTZ Herb. Dendrol., no 841, 844, 1189 et 1328. — Fl. Bavar. Exs., no 1385. — Fl. Exs. Austro-Hung., no 2413 et 2414. — Fl. Jutland. Exs., no 214, 406 et 700. — Fl. Polon. Exs., no 232 et 562. — Fl. Siles. Exs., no 112.

Strom nebo keř (2–) 3–12 (–20) m vys., s mladými větvemi zpravidla jemně chlupatými, později však nejčastěji záhy olysalými; listy měkké, zelené až světle zelené, řidčeji tmavozelené, na rubu jen o málo světlejší nebo ± stejně zbarvené jako na líci, v mládí často chlupaté, později lysé nebo jen na rubu s chlupy v úžlabí žilek; zuby na okrajích nižší než 0,5 mm; žilnatina na rubu není nápadně vyniklá. Plodenství převislá, vz. přímá nebo rovnovážně odstálá. V–VI.

$2n = 32$ (ČR: 64a. Průh. ploš.)

Variabilita: Velmi proměnlivý druh ve vzrůstu, tvaru a velikosti listů, v postavení květenství i plodenství apod. Proměnlivost korunních lístků (celokrajné, zubaté apod.) a barevné odchylky listů na podzim (někdy nápadně žlutavě nebo červeně zbarvené) nejsou ve vztahu k jiným morfologickým znakům, ani k prostředí. Nápadné ekomorfozy vznikají na některých sušších stanovištích, např. na skalách, kam byla semena zanesena pravděpodobně ptáky; rostliny jsou obvykle nízké, s menšími, poněkud tužšími listy a chudokvětými hrozny.

Ekologie a cenologie: Lužní lesy, okraje rybníků, podél potoků a řek, prameniště, okraje vlhčích listnatých a smíšených lesů a křoviny apod. Často se pěstuje v parcích a sadech (mnohdy v různých kultivarech) odkud nezřídka zplaňuje do blízkého okolí. Vyžaduje vlhké, humózní, živinami bohaté půdy, především na kyselých až slabě bazických podkladech. Roste nejčastěji v lužních lesích svazu *Alno-Ulmion* (diagnostický

druh podsvazu *Alnenion glutinoso-incanae*), říd-
čeji i v jiných společenstvech řádu *Fagetalia sylva-
ticae*, vzácněji ve společenstvech lesních plášťů
vlhkých listnatých lesů apod.

Rozšíření v ČR: Po celém území roztrouše-
ně až hojně, těžiště rozšíření je v širokých říčních
údolích termofytika a mezofytika. V oreofytiku je
především v submontánním stupni, popř. v karech
(max.: Hrubý Jeseník, Velká kotlina, 1 160 m).
V některých oblastech jsou velké, doposud nedo-
konale známé rozdíly v hustotě výskytu.

Význam: Střemcha poskytuje dřevo použi-
telné pro výrobu drobnějších dřevěných předmě-
tů. Dřevo voní a chutná po hořkých mandlích.
Dříve se používalo střemchy v lidovém léčitelství
a v dobách nouze i jako ovoce. Archeologicky
doložena (pecky plodů) již z doby kamenné.
V současné době se využívá střemchy především
v sadovnictví pro pěkný vzrůst a velké bohatství
květů. Byla vypěstována řada kultivarů nápad-
ných především vzrůstem a charakterem květen-
ství. Na březích vodních toků se někdy vysazuje
jako protierozní dřevina.

(b) subsp. *borealis* (SCHÜBELER) HOLUB — střem-
cha obecná skalní Tab. 101/4

Padus avium MILLER subsp. *borealis* (SCHÜBELER) HO-
LUB Preslia 42: 94, 1970. — Syn.: *Prunus padus* L. var.
borealis SCHÜBELER Pflanzenw. Norweg. 369, 1873—1875.
— *P. petraea* TAUSCH Flora, Regensburg, 21: 719, 1838. — *P.
padus* L. subsp. *borealis* (SCHÜBELER) NYMAN Consp. Fl.
Europ. 212, 1878. — *P. padus* L. subsp. *petraea* (TAUSCH)
DOMIN Pl. Českoslov. Enum. 135, 1935. — *Padus racemosa*
(LAM.) C. K. SCHNEIDER subsp. *petraea* (TAUSCH) DOSTÁL
Květ. ČSR 2: 691, 1948. — *P. avium* MILL. subsp. *petraea*
(TAUSCH) PAWL. ex HOLUB Preslia 36: 254, 1964. — *Cerasus
schuebeleri* ORLOVA in Fl. Murm. Obl. 4: 118, 1959. — *Padus
schuebeleri* (ORLOVA) CZEREPANOV Sosud. Rast. SSSR 438,
1981.

Exsikáty: Extra fines: BAENITZ Herb. Eur., sine no.
— Fl. Siles. Exs., no 311.

Nízký keř 0,5—2,0 m vys., s mladými větvemi
zpravidla hustě chlupatými, později chlupatými až
olysávajícími. Listy tuhé, tmavozelené až modravě
tmavozelené, na rubu světlejší, v mládí chlupaté,
později chlupaté často jen při hlavních žilkách,
žilnatina na rubu zpravidla vyniklá, zuby na okra-
jích 0,5—1,0 mm vys. Květenství často nápadně
hustá. Plodenství zpravidla přímá až rovnovážně
odstálá. VI—VII.

$2n = 32$ (extra fines)

Variabilita: Proměnlivost se projevuje zejména v lis-
tech (tvar, barva a oděs), velikosti a hustotě hroznů a velikosti
korunních lístků. V jednotlivých evropských horstvech se vy-
skytují poněkud odlišné morfolotypy.

Ekologie a cenologie: Kamenité sutě,

vlhké skalky, ve společenstvech nízkých křovin
nejvyšších poloh Krkonoš; vzácně v lesních pláš-
tích. Nejčastěji ve společenstvech svazů *Salicion
silesiaceae* a *Adenostylion* [zvl. asociace *Pado-
-Sorbetum* (HUECK 1939) MATUSZKIEWICZ 1965].

Rozšíření v ČR: Doposud byla zjištěna pou-
ze v subalpínském stupni a karech Krkonoš (min.:
Úpská jáma, ca 1 050 m; max.: Jestřebí boudy,
1 375 m).

O: 93b. Krk. subalp. (zřídka).

Celkové rozšíření: Ve vysokých polohách Vogéz,
Schwarzwald, Alp, Krkonoš, Karpat a v horách Skandinávie
a poloostrova Kola. Je uváděna i z jiných oblastí (např. hory
Balkánského poloostrova, Turecko apod.), avšak totožnost se
středoevropskými a skandinávskými populacemi nebyla dosud
ověřena.

2. *Padus serotina* (EHRH.) BORKH. — střemcha
pozdní Tab. 101/2

Padus serotina (EHRHART) BORKHAUSEN Arch. Bot.
(ROEMER) 1—2: 38, 1797. — Syn.: *Prunus serotina* EHRH.
Gartenkalender 3: 284, 1784, non vidi, et Beitr. Naturk. 3: 20,
1788. — *Cerasus serotina* (EHRH.) LOISEL. Nouv. Duh. 5: 3,
1812.

Exsikáty: Extra fines: BAENITZ Herb. Dendrol., no
1329.

Strom nebo keř (3—) 10—20 (—25) m vys.,
s korunou vejcovitou až rozkladitou, větve zpravi-
dla rovnovážně odstálé. Kmen se šedavou až šeda-
vě hnědou, zprvu hladkou, později podélně roz-
praskanou borkou; mladé větve kaštanově hnědé
až tmavohnědé, lysé, lesklé se žlutavě zbarvenými
lenticelami, kůra příjemně voní. Čepel eliptická až
podlouhle kopinatá, (4—) 5—15 cm dl. a (2,5—)
0,4—0,6 cm šir., na vrcholu protažená v krátkou
špičku, na bázi klínovitě zúžená, na okraji drobně
pilovitě zubatá, se špičkou zubů stočenou zpravi-
dla k listu, na líci tmavě zelená, lysá, lesklá, na
rubu světleji zelená, roztr. chlupatá, zejména při
hlavní žilce, kožovitá; řapík 1—2 cm dl. s 2—4
žlázkami. Květenství husté, válcovité (6—)
10—14 (—16) cm dl., přímé, později převislé
hrozní. Květy 8—10 mm v průměru, krátce stop-
katé (stopky květní 3—6 mm dl.), rozkvétající
současně s rašícími listy; češule krátce zvonkovitá;
kališní lístky úzké, delší než širší, zpravidla nevý-
razně žláznaté, vytrvalé, zůstávající na bázi plodů;
korunní lístky bílé, okrouhlé až široce obvejčité,
3—6 mm dl., krátce nehetnaté, na vrcholu drobně
zoubkaté. Plody kulovité až šir. vejcovité, 8—10
mm vel., z počátku růžové až červené, později
tmavočervené až černé peckovice; pecka vejcovitá,
na vrcholu tupě špičatá, hladká, V—VI. Ff.

$2n = 32$ (ČR: 64a. Průh. ploš.)

Původem ze Severní Ameriky, kde patří mezi
nejhojnější dřeviny. Do Evropy introdukována

v r. 1629 a v r. 1811 je známa z ČR. Pěstuje se často v parcích a sadech; někdy je vysazována i v lesích, kde místy zmlazuje a šíří se (asi i zoochorně). Mimo parky dosud zjištěna u obcí Kunratice (Frýdlantský výběžek), Bílý Kostel nad Nisou; Loket; Libosváry a Svržno na Domažlicku, Kopidlno, Loučeň, Doubravčice a Kostelec nad Černými lesy na Kolínsku, mezi Valticemi a Lednicí (hojně) a u Paskova. Zimu snáší velmi dobře a vymrzá jen ojediněle. — Mapy: SOKOLOV Derevja i kustarniki SSSR 3: 771, 1954; LMA 1955: 87.

3. *Padus virginiana* (L.) M. J. ROEMER — střemcha viržinská Tab. 101/3

Padus virginiana (LINNAEUS) M. J. ROEMER Fam. Natur. Regni Veg. Syn. Monogr. 3: 87, 1847. — Syn.: *Prunus virginiana* L. Sp. Pl. 473, 1753. — *Cerasus virginiana* (L.) LOISEL. Nouv. Duh. 5: 3, 1812.

Exsikáty: BAENITZ Herb. Dendrol., no 1252 et 1331.

Strom nebo keř 5–10 (–15) m vys., s korunou vejcovitou až široce vejcovitou s větvemi přímými až rovnovážně odstálými. Kmen se světle hnědou, hladkou, později podélně rozpraskanou borkou; mladé větve hnědozelené, později šedozelelé, lysé, vz. jemně pýřité s četnými bělavě zbarvenými lenticelami; kůra nepřijemně voní. Čepel široce vejčitá až šir. eliptická, vz. široce obvejčitá, 4–12 cm dl. a 4–7 (–8) cm šir., na vrcholu ± náhle ve špici zúžená, na bázi klínovitá až nezřetelně srdčitá, na okraji drobně pilovitá, na líci tmavozelená až zelená, lysá, lesklá, na rubu zelená, lysá nebo jen při hlavní žilce chlupatá (zejména v úžlabí žilek), tuhá, postranní žilky vyniklé; řapík 1–2 cm dl., s 2–4 (–6) žlázkami. Květenství přímé, husté, později převislé, 8 až 14 cm dl. hrozny. Květy bílé, 8–10 mm v průměru, krátce stopkaté (stopky květní 4–7 mm dl.); češule krátce zvonkovitá; kališní lístky zpravidla širší než delší, nápadně žláznaté, záhy opadavé, na zralých plodech zcela chybějí; korunní lístky okrouhlé až šir. obvejčité, na vrcholu zpravidla drobně zoubkaté. Plody kulovité až šir. vejcovité, asi 1 cm vel., zprvu červené, později nachově červené až tmavočervené, vzácněji ± černé peckovice; pecka vejcovitá, na vrcholu tupě špičatá, hladká. IV–V (–VI). Ff.

$2n = 32$ (extra fines)

Původem ze Severní Ameriky, kde je hojně rozšířená a všestranně využívaná. U nás pěstována v sadech a parcích, popř. vysazována v lesích. Do Evropy přivezena r. 1665, v ČR pěstována od r. 1811. Velmi dobře snáší naše klimatické podmínky.

Poznámka: Ze zahrad a parků jsou uváděni kříženci mezi druhy *P. avium* a *P. virginiana* (= *P. × laucheana* BOLLE

in LAUCHE) a *P. serotina* × *P. virginiana*. Jejich význam pro sadovnickou i lesnickou praxi je však zanedbatelný.

4. *Padus serrulata* (LINDL.) SOKOLOV — střemcha ozdobná (sakura ozdobná) Tab. 103/1

Padus serrulata (LINDLEY) SOKOLOV in SOKOLOV Derevja i kustarniki SSSR 3: 762, 1954. — Syn.: *Prunus serrulata* LINDL. Hort. Soc. London 7: 238, 1830. — *Cerasus serrulata* (LINDL.) G. DON in LOUDON Hort. Brit. 480, 1830.

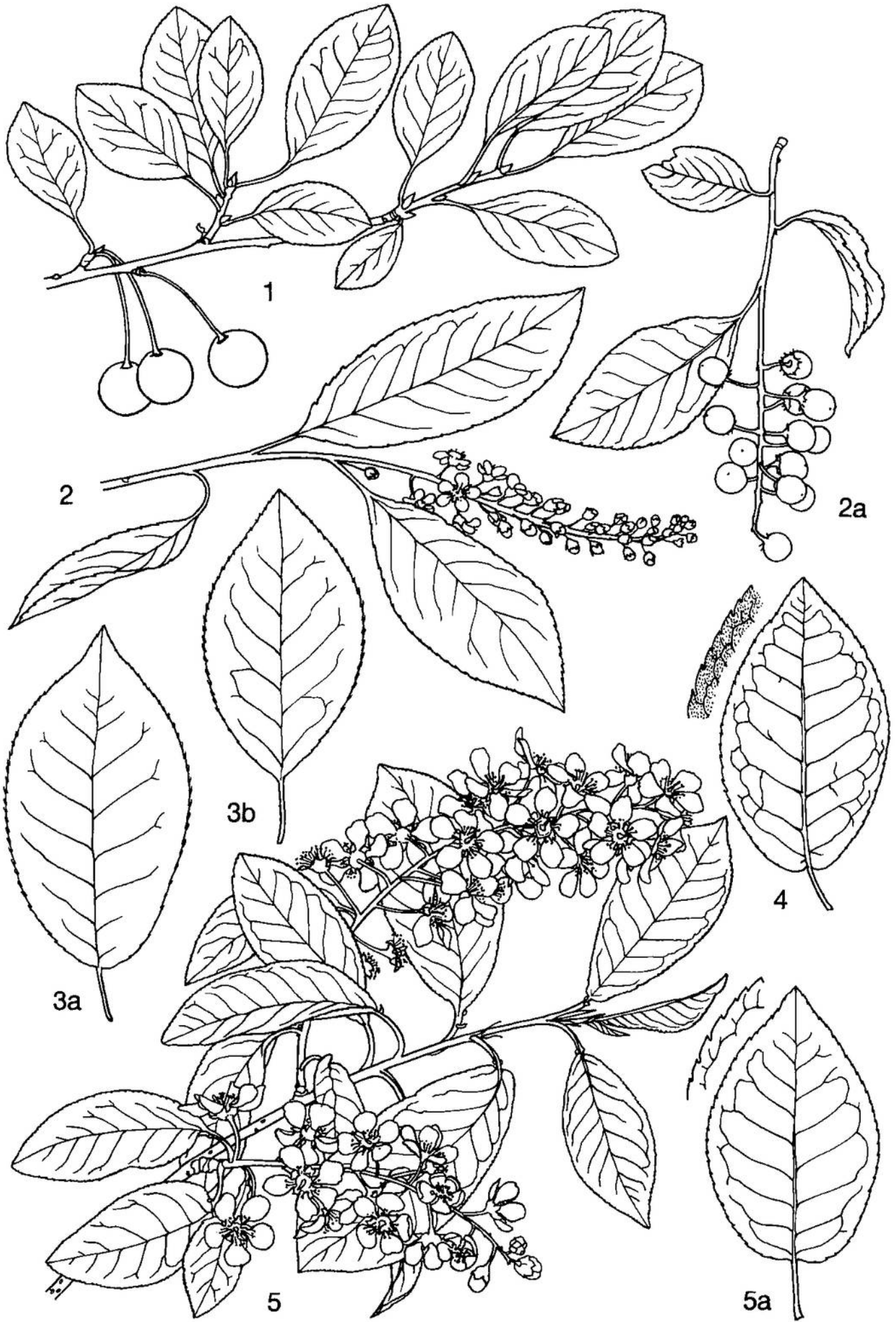
Keř nebo strom až 6 m vys. s šir. vejcovitou až obvejcovitou korunou s hnědou, slabě lesklou borkou odlupující se v příčných pásech; větve zpravidla načervenalé, slabě lesklé, lysé, přímé nebo převislé. Pupeny vejcovité, zašpičatělé s červeno-hnědými ± lesklými šupinami. Čepel obvejčitá, eliptická až vejčitá, 6–15 cm dl. a ± 6 cm šir., na vrcholu dlouze zašpičatělá, na bázi klínovitá až slabě srdčitá, na okrajích pilovitá až 2 × pilovitá se zuby vybíhajícími v krátkou špičku, tenká, v mládí červenohnědá, bronzově zelená, později světle až tmavozelená, lysá nebo na rubu roztr. chlupatá; řapík 1,5–3,0 cm dl. s 2–4 žlázkami. Češule podlouhle nálevkovitá až zvonkovitá. Květy 2–5 cm v průměru, bílé až načervenalé, zpravidla plnokvěté, dlouze stopkaté (stopky květní 2–4 cm dl.), po 3–5 v krátkých, až 5 cm dl. hroznech s velkými, asi 10 mm dl., dlouze bíle chlupatými listeny; květy rozkvétají současně nebo před rašením listů; kališní lístky vejčité, špičaté, na okrajích brvité; korunní lístky obvejčité až okrouhlé, nejčastěji 6–15 mm dl. celokrajné nebo drobně oddáleně zubaté. Plod (pokud se vytvoří a dozraje) zprvu načervenalá až tmavočervená, později černá, kulovitá až vejcovitá, 5–8 mm dl. peckovice; pecka ± vejcovitá až kulovitá. IV–V. Ff.

$2n = 16$ (extra fines)

Pěstována v parcích a sadech, vzácněji v zahradách pro četné velké květy. V našich podmínkách rostliny nepřinášejí plody. Původem z Číny a Japonska, kde bylo vypěstováno velké množství kultivarů lišících se dobou rozkvétání, barvou a velikostí květů, vzrůstem, barvou listů apod. U nás se pěstují např. cv. Kanzan (rychle rostoucí, velkokvětý, tmavě růžově kvetoucí), cv. Kiku-shidare-sakura (s převislými větvemi a tmavě růžovými květy), cv. Hokusai (s širokou korunou a růžovými květy) aj. *P. serrulata* bývá v poslední době rozčleňována na řadu těžko poznatelných druhů.

Poznámka: *P. serrulata* bývá zpravidla řazena do rodu *Cerasus*, od kterého se však liší zejména květenstvím, avšak ani přeřazení do rodu *Padus* není příliš vhodné (velké listeny, dlouze stopkaté květy).

Tab. 101: 1 *Cerasus fruticosa*. – 2 *Padus serotina*, 2a – plodenství. – 3a, b – *P. virginiana*, listy. – 4 *P. avium* subsp. *borealis*, list a okraj listu, spodní strana. – 5 *P. avium* subsp. *avium*, 5a – list a okraj listu, spodní strana.

Tab. 103: 1 *Padus serrulata*. – 2 *Armeniaca vulgaris*, 2a – pecka. – 3 *Persica vulgaris*, 3a – pecka.

458 *Amygdalus* / *Armeniaca*

